

ת"פ 52492/01/21 - מדינת ישראל נגד מוחמד אלסאנע - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 52492-01-21 מדינת ישראל נ' אלסאנע

בפני : כבוד השופט, סגן הנשיא אבישי כהן
בעניין: המאשימה
נגד :
הנאשם
מוחמד אלסאנע - בעצמו
ע"י ב"כ עוה"ד מתן פחימה
ע"י ב"כ עוה"ד אבנר שמש

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות כדלקמן:
סיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 סיפא + סעיף 31 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
שימוש ברכב ללא רשות עבירה לפי סעיף 413ג סיפא לחוק העונשין
נהיגה ברכב על ידי בלתי מורשה לסוג רכב (מעולם לא הוצא) - לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.
2. **לפי המתואר בכתב האישום המתוקן**, ביום 20.01.21 בסמוך לשעה 01:10 הגיע הנאשם ביחד עם קטין לבית ברחוב פקיעין בדימונה וסייע לו להתפרץ לרכב מסוג שברולט סילברדו, בכך שהנאשם פתח דלת הרכב בעזרת מפתח בו הצטייד מראש והנאשם והקטין נכנסו לרכב בכוונה לבצע פשע. בהמשך לכך, נהג הנאשם בעוד הקטין ברכב, בכך שהנאשם הניע הרכב בעזרת המפתח ונסע מהמקום לכיוון מחסום מיתר וזאת ללא הסכמת הבעלים, הנאשם והקטין נטשו את הרכב בסמוך למחסום. באותו מעמד נהג הנאשם ברכב בו לא היה מורשה לנהוג בסוג רכב זה.
3. **בתאריך 29.11.21, בפני כב' השופטת שרה חביב**, הציגו הצדדים הסדר דיוני לפיו כתב האישום תוקן הנאשם הודה והורשע במיוחס לו, ההגנה עתרה לשליחת הנאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן.

תסקירי שירות מבחן וחוו"ד ממונה

4. **בתסקיר שהוגש ביום 26.06.22** סקר שירות המבחן קורות חייו של הנאשם, בן 24 נשוי ואב לתאומים בני חודשיים, מתגורר בבאר שבע, עובד מזה כחצי שנה בחברת אבטחה וניקיון, טרם לכן

עבר כ 4 שנים כמאבטח בבנק. נסיבות חייו מורכבות, הנאשם בן בכור להוריו, אביו נשוי פעם שניה, בשל חוסר תפקוד האב נטל הנאשם אחריות על אחיו הקטנים והחל לעבוד מגיל 17 לאחר שעות הלימודים. הנאשם החל בלימודי הנדסת בניין אך לא סיים לימודיו. לחובתו של הנאשם עבירה משנת 2016, במסגרתה נדון למאסר בפועל. לחובתו 5 הרשעות בתחום התעבורתי, גם בגין נדון למאסר בפועל. הנאשם שלל שימוש בחומרים משני תודעה. בהתייחס לעבירה הנדונה, הודה בביצועה אך נטל אחריות חלקית, הנאשם מסר שביום העבירה קיבל שיחת טלפון מבעל מוסך בכפר בו התגורר בעבר, אשר ביקש עזרתו בהבאת הרכב נשוא כתב האישום, לטענת הנאשם בעל המוסך ציין כי מדובר ברכב לתיקון, אך בעל הרכב חושש להיכנס עימו לכפר, הנאשם ציין שבתמורה הובטח לו 500 ₪. הנאשם ציין שקיבל מפתח מבעל המוסך, לא ידע שמדובר ברכב גנוב, ציין שאם היה חושב שמדובר בגניבה לא היה מבצע זאת, הנאשם הביע צער וחרטה על הטעות. אמר שבעבר היה לו אמון באנשים, כיום אינו מאמין לאיש. הוא הודה בטעותו ואמר שכיום הוא אדם אחר שהחכים והשכיל לשנות דרכיו.

שירות המבחן ציין שתהליך האבחון היה רצוף קשיים, הנאשם לא התייצב לפגישות שנקבעו עימו וזאת מנימוקים שונים.

שירות המבחן העריך שקיימת נזקקות טיפולית, בנוגע לדפוסי התנהלות בנוגע לביצוע עבירה זו שכן פעל ללא מחשבה מעמיקה ולא בחן הדברים לעומקם. הנאשם הביע הסכמתו לטיפול והוא זומן לסדנת הכנה אולם הגיע באיחור רב ולכן לא השתלב בסדנה. הנאשם הסביר שנאלץ להישאר עם ילדיו לאחר שאשתו אושפזה יום קודם לכן וביקש הזדמנות נוספת.

שירות המבחן העריך שנוכח רצונו ומוכנותו של הנאשם לשילוב בהליך טיפולי ולמרות חוסר רצינותו, יש חשיבות בבחינת ענישה שיקומית. לכן המליץ שירות המבחן על דחייה לתקופת ניסיון שבמהלכה ישולב בקבוצה ותיבחן מידת מחויבותו ושיתוף הפעולה.

בתסקיר מיום 03.10.22, ציין שירות המבחן כי במהלך תקופת הדחייה, הנאשם נטל חלק בסדנת הכנה לטיפול, מדיווח מנחות הסדנה עלה ששיתף פעולה והביע רצונו להימנע מביצוע עבירות בעתיד ולהשתלב בטיפול. שירות המבחן ציין שבשל רשימות המתנה ארוכות טרם החל הנאשם בטיפול והוא ממתין להשתלב בקבוצה ולכן התבקשה דחייה נוספת לצורך בחינת שילובו של הנאשם בטיפול ובחינת מידת מחויבותו ורצינותו להליך.

בתסקיר מיום 10.01.23, עלה שבמהלך תקופת הדחייה, השתלב הנאשם בהליך טיפולי ביום 26.10.22, עד כה התקיימו 6 מפגשים, הנאשם נעדר משני מפגשים והגיע לאחד באיחור. שירות המבחן ציין שקיים עימו שיחה ובחן מידת מחויבותו ורצינותו של הנאשם להליך, לאחר השיחה התקיימו עוד שני מפגשים והנאשם הגיע אליהם. מנחת הקבוצה דיווחה שהנאשם משתף פעולה אך ציינה שטרם ניתן לבחון מידת מחויבותו או דפוסי לעומק, לפיכך, התבקשה בקשת דחייה נוספת. לאחר קבלת עמדת הצדדים, דחיתי הבקשה והורתי על קיום דיון כמתוכנן.

5. **מחוו"ד ממונה על עבודות השירות שהוגשה ביום 30.06.23** עלה שהנאשם לא נמצא מתאים לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודת שירות וזאת מאחר שבעבר נדון לריצוי עבודת שירות בתיקים אחרים אך התקשה להתמיד ולהתנהל באופן תקין ובסופו של יום סיים לרצות העונש לאחר תקופה ארוכה של "גרירת רגלים" ובמקרה נוסף סיים לרצות עונשו בין כותלי הכלא. הממונה על עבודות שירות ציין שבחן עניינו של הנאשם לעומק אולם הנאשם עצמו "הכשיל" התאמתו, התייצב באיחור

לראיון ההתאמה, ללא מסמכים רפואיים נדרשים. הממונה התרשם שהנאשם אינו מפנים לקחו ואת מחויבותו האישית ויתקשה לעמוד בכללים הדרושים לצורך ביצוע עבודת שירות.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרישום הפלילי והרישום התעבורתי של הנאשם (ת/1, ת/2), פרוטוקול גזר הדין בתת"ע 3247-07-19 (ת/3) ותצהיר נפגע עבירה (ת/4).

ב"כ המאשימה, ציין העבירות בהן הורשע הנאשם ונסיבות ביצוען. כמו כן עמד על הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בערכים אלו. בנוסף ציין, שהעבירות בהן הורשע הנאשם מוגדרות "מכת מדינה". עוד ציין, שהעבירות בוצעו ביחד עם קטין, הנאשם הצטייד במפתח כדי לפרוץ לרכב, דבר המעיד על כך שקדם תכנון מוקדם, בהמשך נהג ברכב בזמן שאינו מורשה לנהיגה בסוג רכב זה, בעוד הקטין יושב לצידו.

לאור כל האמור עתר ב"כ המאשימה למתחם ענישה הנע בין 10 ל 20 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה כתימוכין לעתירתו.

ב"כ המאשימה, ציין שהנאשם הודה במיוחס לו ולקח אחריות, עם זאת הדגיש שהנאשם בעל הרשעה אחת בגין דרישת נכס באיומים והפרעה לשוטר וכן לחובתו עבר תעבורתי בגינו ריצה מאסר בפועל.

בהתייחס לאמור בתסקירי שירות המבחן ציין ב"כ המאשימה, כי הנאשם שיתף פעולה באופן חלקי, נעדר מחלק מהמפגשים שנקבעו לו או הגיע באיחור, מסר הסברים שונים ללא גיבוי במסמכים. הנאשם לא ניצל מספר הזדמנויות שניתנו לו לקחת חלק בהליך טיפולי ולטענת המאשימה אין לראות בנאשם כמי שעבר הליך טיפולי כלשהוא ואין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם.

המאשימה עותרת למקם עונשו של הנאשם באמצע המתחם שהוצג על ידה לצד הפעלת מאסר מותנה בר הפעלה במצטבר, הטלת ענישה נילוית בדמות מאסר על תנאי, פיצוי כספי למתלונן, קנס, התחייבות ופסילה בפועל ועל תנאי.

7. **ב"כ הנאשם**, הדגיש שהנאשם אינו המבצע העיקרי וכי הוא סייע לאחר, קטין. לטענת ב"כ הנאשם, בעת גזירת עונשו של הנאשם, יש לקחת בחשבון העונש אשר הוטל על האחר, שהינו המבצע העיקרי ובשים לכך שמדובר בקטין ולכן לערוך ההתאמות הנדרשות לגבי הנאשם. ב"כ הנאשם, ציין שלכאורה לא נגרם כל נזק שהרי הרכב לא הועבר לשטחי הרשות.

8. ב"כ הנאשם עתר לקביעת מתחם הנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי עבודת שירות והפנה לפסיקה אשר לטענתו תומכת בעתירתו.

בהמשך הפנה ב"כ הנאשם, לנסיבותיו האישיות של הנאשם אשר פורטו בתסקיר שירות המבחן ועמד על הפגיעה הפוטנציאלית בו ובבני משפחתו באם יוטל עליו עונש מאסר בפועל. ב"כ הנאשם, הדגיש שהנאשם לקח אחריות על מעשיו, שהה במעצר במסגרת תיק זה מספר חודשים, לאחריו הושם במעצר בפיקוח אלקטרוני לתקופה ממושכת, לאור כל האמור עתר ב"כ הנאשם למיקום עונשו של הנאשם בתחתית המתחם לו עתר.

ב"כ הנאשם, ציין שבעניינו של הנאשם, המאסר המותנה לא חל, הוא הדגיש שעניין המאסר המותנה הועלה רק כעת וכי לא נדון במסגרת ההסדר בין הצדדים.

הנאשם בדברו לפני בית המשפט, מסר שעשה טעות וכיום מצבו אחר, התחתן ויש לו ילדים.

בטרם השמעת גזר הדין אפשרתי לצדדים לטעון לעניין חוות דעת הממונה על עבודות השירות. ב"כ הנאשם סבור כי הממונה חרג מסמכותו הואיל והנאשם מתאים מבחינה מודיעינית לריצוי עונש עבודות שירות וכן כשיר מבחינה רפואית לריצוי עונש בדרך זו, ולפיכך, סבור כי העובדה שהממונה מצא הנאשם כמי שלא ניתן להשמה בעבודת שירות הינה בבחינת חריגה בסמכותו וביקש להפנות עניינו פעם נוספת לממונה. בעניין זה, ב"כ המאשימה השלים הטיעון וסבור כי נוכח התנהלות קודמת של הנאשם בריצוי עונש עבודות שירות, הרי שהממונה פעל בהתאם לסמכותו ולא חרג.

דין והכרעה

9. בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. כתב האישום מתאר אירוע אחד המאגד בתוכו עבירות שונות אולם לפי מבחן הקשר הדוק יש לראותם כאירוע אחד, הואיל ומדובר במעשים שונים אשר מהווים חלק מאותה תוכנית עבריינית, שהתקיימו בסמיכות זמנים ונובעים זה מזה (ראה ע"פ 4910/13 **גאבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14)), בע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14)) ומכאן שיש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

11. במקרה דנן, **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הם זכות הקניין, תחושת הביטחון והמוגנות שכן קניינו הפרטי של אדם אינו הפקר.

12. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי נגרמה **פגיעה משמעותית בערכים המוגנים**, הנאשם ביחד עם אחר, קטיין, התפרץ לרכב הניעו באמצעות מפתח, נסע ברכב ללא רשות הבעלים, ובהיותו בלתי מורשה נהיגה בסוג רכב זה וניסה להעבירו מחוץ לתחומי מדינת ישראל, הנאשם פעל יחד עם אחרים לצורך מימוש תוכנית עבריינית משותפת. יש לציין שהשילוב של ביצוע עבירות רכוש ותוך כדי ביצוע עבירות נהיגה יוצר חומרה של ממש ומשווה נופך אחר לאירוע. התופעה של נהיגה ברכב ללא הרשאה וללא הסמכה ורישיון מתאימים, מבטאת זלזול מופגן ובוטה בגורמי האכיפה והיעדר מורא מהחוק ויש למגר תופעה זו באמצעות הטלת ענישה מחמירה במקרים אלו.

13. על הערכים המוגנים בעבירות גניבת הרכב ועל הצורך בענישה מרתיעה, עמד בית המשפט העליון בע"פ 7163/13 **כסוואני נ' מדינת ישראל** :

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הביטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב ... בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת

ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); "...
עבירת גניבת רכב נחשבת כ"מכת מדינה" מזה שנים רבות, וכזו מחייבת הטלת ענישה מחמירה, לצערנו מדובר בעבירה קלה לביצוע אך קשה לאיתור. רשויות אכיפת החוק מקדישות משאבים רבים למיגור תופעה זו, בעיקר בדרום הארץ.

בנוגע לעבירת סיוע יש לציין פסיקת בית המשפט העליון שהדגיש כי יש להילחם בכל אדם אשר נוטל חלק בעבירת גניבת רכב "**את המלחמה - יש לנהל כנגד כל אחת מהחוליות, היוצרות יחד אותו מנגנון משומן**" (ראה ע"פ 6294/05 **חובב נ' מדינת ישראל** (13.7.06)) וכן יפים לענייננו דבריו של בית המשפט המחוזי "**כדי לשוות חומרה למעשים אין צורך שהנאשמים יקחו בהכרח חלק פעיל בכל אחת מחוליות שרשרת העבירות הקשורות לרכב...**" (ראה ת"פ 2/94 (מחוזי- י"ם) מדינת ישראל נ' גסאן (04.01.96)).

14. באשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, אציין, כי מדובר בעבירות שבוצעו לאחר תכנון מוקדם וקפדני ביחד עם אחרים, התוכנית העבריינית יצאה לפועל, הנאשם ביחד עם האחר נסעו עם הרכב, אך נטשו אותו בטרם הגיעו למחסום.

15. **מדיניות הענישה הנוהגת:**

א. רע"פ 7577/17 **נסיראת נ' מדינת ישראל** (24.12.17) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של גניבת רכב ופריצה לרכב בכוונה לגנוב, בכך שהתפרץ לרכב על ידי ניפוץ שמשת הרכב, ניתק מחשב הרכב, שבר מתנע הרכב הניע הרכב ונסע, בשלב מאוחר יותר אותר נוהג ברכב הגנוב בדרכו לשטחי הרשות. בנוסף צירף כתב אישום בגין עבירות נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח. בגין עבירת ההתפרצות לרכב קבע בית משפט השלום מתחם ענישה הנע בין 9 ל 18 חודשי מאסר בפועל, באשר לנהיגה בזמן פסילה נקבע מתחם ענישה הנע בין 7 ל 20 חודשי מאסר בפועל. הנאשם בעל עבר פלילי קודם נדון ל 9 חודשי מאסר בפועל הופעל מאסר מותנה וכן ענישה נלווית. ערעור ובקשת ערעור שהגיש הנאשם נדחו.

ב. רע"פ 1123/18 **אשרף דבארי נ' מדינת ישראל** (14.3.18), נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 13 חודשי מאסר בפועל שנגזר על המבקש בגין ניסיון לגניבת רכב ואיומים בסכין, זאת לאחר שנקבע **מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר**. בית המשפט העליון קבע כי לא קיימת סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה וכי יש לסווג את העבירות בחומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן מכיוון שמדובר ב"מכת מדינה".

ג. רע"פ 1052/17 **ג'ברין נ' מדינת ישראל** (12.03.17) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע לאחר הודאתו בעבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, בכך שנכנס לאולם אירועים, נטל מפתחות של רכב מתוך תיק, ובאמצעותם גנב את הרכב, אך נעצר במחסום משטרת. בית משפט השלום קבע **מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל**. הנאשם צעיר נעדר עבר פלילי נדון ל 4 חודשי מאסר בעבודות שירות. **ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ועונשו של הנאשם הוחמר והועמד על 8 חודשי מאסר בפועל** תוך שנקבע שעל אף שהמתחם יכול להתחיל במאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, הרף העליון יכול שיעלה על שנת מאסר. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נדחתה.

ד. רע"פ 9963/16 **ליברטי נ' מדינת ישראל** (22.12.16) נדון עניינו של נאשם שהורשע בהתאם להודאתו בעבירה של גניבת רכב, בכך שבעת עבודתו כמנהל עבודה, העביר המתלונן לנאשם רכב בשווי 107,000 ש"ח שהושכר מטעם החברה, הנאשם שכפל מפתחות הרכב, ומספר ימים לאחר מכן נכנס הנאשם לרכב בעת שחנה ליד ביתו של המתלונן ונסע מהמקום, בהמשך מכר אותו לאחר בתמורה ל-8,500 ש"ח. בית משפט השלום קבע כי **מתחם ענישה נע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המבקש עונש של **8 חודשי מאסר בפועל** וענישה נלווית. ערעור ובקשת רשות שהגיש הנאשם נדחו.

ה. עפ"ג (י-ם) 57089-03-14 **מחפוז נ' מדינת ישראל** (02.07.14) נדון עניינו של נאשם אשר הורשע לאחר הודאתו בעבירה של גניבת רכב, בכך שגנב רכב בירושלים והחל בנסיעה לכיוון מחסום קלנדייה. בהגיעו למחסום זוהה הנאשם על ידי מאבטחים, יצא מהרכב ונמלט בריצה מהמקום ולאחר מרדף קצר נתפס ונעצר. בית משפט השלום קבע כי **מתחם ענישה הנע בין 9 ל 24 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם צעיר נעדר עבר פלילי נדון ל 9 חודשי בפועל, ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

ו. רע"פ **2216/14 יוסיפיה נגד מדינת ישראל** (01.04.14) - נדחתה בקשה למתן רשות ערעור של נאשם, על פסק דין בו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש. המבקש הורשע בשני מקרים של **סיוע** לגניבת רכב ונדון לשישה חודשי עבודות שירות. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו כדי **9 חודשי מאסר בפועל**.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג) ונוכח המפורט בכתב האישום, אופי העבירות בהן הורשע הנאשם ולאור עקרון ההלימה, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל**.

17. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא, וזאת בשים לב למפורט בתסקיר שירות המבחן המפורט לעיל ובהעדר המלצה שיקומית טיפולית.

18. **בגזירת העונש המתאים לנאשם**, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הנאשם יליד 1997, הנאשם היה עצור במסגרת תיק המעצר כחודשיים ימים, לאחריהם היה עצור באיזוק אלקטרוני כ 7 חודשים. בחודש נובמבר 2021, הוסר האיזוק האלקטרוני והותרה יציאתו של הנאשם לעבודה ונותר תנאי מעצר בית לילי.

כאמור הנאשם הודה במיוחס לו אולם כפי העולה מתסקיר שירות המבחן הנאשם אינו נוטל אחריות מלאה למעשיו, הוא טוען שהתבקש להעביר הרכב למוסך ולא ידע כי מבצע עבירה. גישה זו של הנאשם מעידה על כך שלא הפנים כלל שביצע עבירה פלילית ובעיני עצמו הוא הקורבן. בנוסף יש לציין כי הנאשם הביע נכונות לשילוב בקבוצה טיפולית אולם ניכר כי מדובר בהבעת רצון חיצונית בלבד שאין מאחוריה כוונה אמיתית וכנה ליצירת שינוי.

לקחתי בחשבון נסיבות חייו האישים של הנאשם, עובדת היותו נשוי ואב לשניים, היותו מפרנס יחידי, אין ספק שהטלת עונש מאסר בפועל יפגע בבני משפחתו הגרעינית והמורחבת.

כמו כן שקלתי עובדת היותו של הנאשם בעל עבר פלילי קודם, עבירה אשר בוצעה בשנת 2016 כמו כן לקחתי בחשבון עברו התעבורתי והעובדה שהנאשם נשא בעבר מאסרים בפועל.

עוד יש לתת את הדעת לשיקולי הרתעת היחיד והרבים בגדרו של המתחם. בכל הנוגע לעבירות רכוש מסוג זה, אשר בתי המשפט הכירו בהן כמכת מדינה, סבורני כי יש לתת משקל משמעותי לשיקול ההרתעת. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל (15.5.06):

"כל מקרה לנסיבותיו, אך המדיניות הכוללת בעבירות גניבת רכב, ולא כל שכן כשמצטרפות אליהן עבירות נלוות, ואף עבירות הקשורות בסחר, הכרח שתהא מחמירה. למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור... כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

לאור כל המפורט, באתי למסקנה למקם עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה באופן שייגזר עליו מאסר לתקופה אותה ניתן לרצות בעבודת שירות.

עם זאת, נוכח המפורט בחוות דעת הממונה, אשר בהתאם לסמכותו על פי חוק סבור כי לא ניתן למצוא מקום השמה לנאשם נוכח התנהלות הנאשם במסגרת ריצוי עונשי מאסר קודמים שהוטלו עליו בדרך של עבודת שירות, יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל.

לציין כי הממונה לא חרג מסמכותו בהתאם להוראות סעיף 51ב(ב1)(2)(ה) לחוק העונשין ולפי המפורט בחוק בחוות דעת ממונה רשאי הממונה להסתמך על: "הערכות שניתנו בעבר לעניין אופן הביצוע של עבודות שירות קודמות על ידי הנאשם".

חוות דעת הממונה מפורטת ובהתאם להחלטת בית המשפט מצא לנכון לבחון הנאשם פעם נוספת, האם חל שינוי בהבנתו והתנהלותו. הממונה התרשם כי הנאשם לא השכיל לשנות דרכו ועל אף קיומו של ההליך הפלילי נגדו, לא היה בכך כדי להביא הנאשם להתייבב כנדרש ובזמן או לשנות התייחסותו להתנהלותו.

הפסיקה מפרטת לא אחת כי עונש מאסר בדרך של עבודת שירות הינה פרבילגיה עונשית ובמקום שנאשם אינו משכיל להתנהל כנדרש, אין מקום למתן הפרבילגיה הזו. בנסיבותיו של הנאשם כפי שפורטו בחוות דעת הממונה, לא מצאתי מקום להתערב בשיקול דעתו של הממונה על עבודות השירות. (ראה רע"ב 7532-15 אהמד סלום נ' שירות בתי הסוהר (30.11.15)).

19. המאשימה עתרה להפעלת מאסר מותנה התלוי ועומד נגד הנאשם. לאחר שעיינתי בגזר הדין שצורף במסגרת הטיעונים לעונש מטעם המאשימה בתיק תת"ע 19-07-3247 (תעבורה ירושלים) מיום 16.9.2020 (להלן: "גזר הדין") באתי למסקנה כי נוכח הקשיים העומדים בהפעלת המאסר המותנה במצטבר עם הנחיית המחוקק כי מקום שיש ספק, הרי שיש לפרשו לקולת הנאשם, מכאן שאין להפעיל המאסר המותנה (ראה רע"פ 5798/00 ריזי ואח' נ' מדינת ישראל 12.02.01).

לשון גזר הדין בסעיף 6 מפורט: "אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים אם יעבור על הוראות סעיף 67 ו/או 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961 **שעניינם נהיגה בפסילת רישיון או נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף**" (דגש שלי - א.כ.).

אין מחלוקת כי הנאשם עבר עבירה על הוראת סעיף 10(א) לפקודת התעבורה כמפורט בכתב האישום המתוקן בו הודה ומכאן שהמאסר המותנה הינו בר הפעלה. מנגד, גזר הדין מפרט עניינם של העבירות בלשון שאינה משתמעת לשני פנים. הנאשם שבפני לא הורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף אלא בעבירה של נהיגה ברכב כשהוא בלתי מורשה לנהיגה ברכב זה. מבלי להקל ראש בעבירה המיוחסת לנאשם, הרי שאין מדובר באותה עבירה שפורטה בלשון גזר הדין. לא רק פרשנות לשונית אלא גם פרשנות תכליתית של שני סוגי העבירות מביאה אותי למסקנה כי אין להפעיל המאסר המותנה במקרה שבפני.

גם רכיב הפסילה על תנאי, המפורט בסעיף 2 לגזר הדין הינו חסר באופן שלא מפורטים סוגי העבירות שביאו להפעלת הפסילה על תנאי ולפיכך לא ניתן להפעיל רכיב זה.

המאשימה הגישה במסגרת טיעוניה לעונש הצהרת נפגע עבירה, מסמך ת/4 אולם המתלונן לא התייצב לצורך חקירתו על המפורט בתצהיר. בנוסף, הרכיב הכספי במסגרת העונש המוטל לא בא לפצות מתלונן על מלוא נזקיו ולפיכך, מצאתי מקום להשית על הנאשם רכיב כספי הכולל פיצוי למתלונן מבלי שיש בו כדי לכמת הנזקים שפורטו בתצהיר נפגע העבירה.

סוף דבר

20. **לאחר ששקלתי את כל השיקולים דלעיל ונתתי דעתי למכלול הנסיבות, לטיעוני הצדדים, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת אני גוזר על הנאשם עונשים כדלקמן:**

- א. 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בבית סוהר "דקל" ביום 27.8.2023 עד השעה 08:00 בצירוף תעודת זהות ופרוטוקול גזר הדין. לצורך הבטחת התייצבותו לריצוי העונש יוותרו ההפקדה והערבויות שהופקדו בתיק ה-מ"ת על כן עד לקבלת אישור שב"ס כי הנאשם החל בריצוי עונשו.
- ב. 7 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו שלא יעבור עבירה על סימן ה'-1 בפרק י"א לחוק העונשין התשל"ז 1977.
- ג. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת רכוש אחרת למעט עבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב ולרבות עבירה על סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

עמוד 8

- ד. פיצוי כספי למתלונן (ע"ת 1) מר יוסי עטיה ת.ז. 066603689 בסך 2,000 ₪ שישולם בארבעה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.4.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.
- ה. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו, שישולם בארבעה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.8.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

את הקנס והפיצוי ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).
- ו. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ שלא לעבור במשך שנתיים ממועד שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירת רכוש למעט עבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב.
- ז. פסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים ככל ויעבור במשך שנתיים מיום שחרורו עבירה על הוראות סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961 .

המזכירות תסגור את התיק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ג, 18 יולי 2023, בהעדר הצדדים.